

تحلیلی بر بهسازی ونوسازی بافت قدیم شهر کرمان با محوریت هویت

علی محمدی تهرودی^۱ عادلہ رمضانزاده^۲

چکیده

با افزایش بی رویه جمعیت، بویژه جمعیت شهر نشین در چند دهه اخیر در کشور ایران، مساله فضا و توسعه پایدار فضایی از اهمیت قابل توجهی برخوردار گردیده است. در ایران رشد جمعیت شهری با توسعه ناموزون افقی شهر و از بین بردن منابع کشاورزی و طبیعی اطراف شهرها همراه بوده است. این در حالی است که بسیاری از شهرها دارای منابع فضایی باارزش، اما فرسوده ای هستند که راه گشای بسیاری از مشکلات به وجود آمده شهرها در حال حاضر است، و از همین جا مساله بهسازی و نوسازی این فضاهای باارزش مورد توجه قرار گرفته است. متأسفانه، ایران به دلیل استفاده از طرح هایی که بیشتر تقلیدی بوده و تنها مسایل کالبدی را مورد توجه قرار داده است، نتوانسته از این فضای باارزش استفاده بهینه ای را به عمل آورد. بافت قدیم کرمان از جمله بافت هایی است که ضمن برخورداری از قابلیت های بالقوه در جذب جمعیت با معضل بافت فرسوده مواجه شده است. این محله به رغم طرح های اجرا شده در جهت احیای آن، نتوانسته آن گونه که شایسته قدمت محله و توانهای موجود آن است، در مسیر هویت مکان فضا گامی موثر بر دارد و همچنان شاهد گریز جمعیت از محله و گسترش افقی شهر هستیم. هدف این مقاله تحلیلی بر بهسازی و نوسازی در بافت قدیم کرمان و بیان نقاط ضعف و قوت آنها و ارائه راهکارهایی برای استفاده بهینه از این فضاها ضمن حفظ هویت بافت است. در این پژوهش، از روش تحقیق توصیفی ژرفانگر استفاده شده و به منظور سنجش و تجزیه و تحلیل اطلاعات از تمامی روشهای مصاحبه، مشاهده، و مطالعه کتابخانه ای بهره مند شده است. برخی نتایج حاصل از این تحقیق به قرار زیر است: نوسازی پایدار بدون شناخت و توجه به ساختار اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی محل امکان پذیر نیست، بدون جلب مشارکت واقعی مالکان این بافتها امکان دستیابی به بهسازی مطلوب محقق نخواهد شد.

واژه های کلیدی: احیا، نوسازی، بهسازی، بافت فرسوده، توسعه پایدار

۱: کارشناس ارشد معماری، کارشناس عمران، عضو نظام مهندسی ساختمان استان کرمان، شماره تماس: ۰۹۱۲۰۳۸۶۹۱۰، ایمیل: Ali_mohammadi_7@yahoo.com

۲: کارشناس ارشد معماری، شماره تماس: ۰۹۱۲۲۴۵۰۰۳۲، ایمیل: adele.ramezani68@gmail.com